TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2006. gada 6. jūlijā *

Lieta C-53/05

par prasību sakarā ar valsts pienākumu neizpildi atbilstoši EKL 226. pantam, ko 2005. gada 9. februārī cēla

Eiropas Kopienu Komisija, ko pārstāv P. Andrade [*P. Andrade*] un V. Vilss [*W. Wils*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja,

pret

Portugāles Republiku, ko pārstāv L. Fernandišs [*L. Fernandes*] un N. Gonsalvess [*N. Gonçalves*], pārstāvji,

atbildētāja.

* Tiesvedības valoda — portugāļu.

TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs A. Ross [*A. Rosas*], tiesneši J. Malenovskis [*J. Malenovský*] (referents), Ž. P. Puisošē [*J. P. Puissochet*], E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*] un A. O'Kīfs [*A. Ó Caoimh*],

ģenerāladvokāte E. Šarpstone [*E. Sharpston*],
sekretārs R. Grass [*R. Grass*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

noklausījusies ģenerāladvokātes secinājumus tiesas sēdē 2006. gada 4. aprīlī,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Savā prasības pieteikumā Eiropas Kopienu Komisija lūdz Tiesu atzīt, ka, atbrīvojot visu kategoriju iestādes, kas veic publisko patapinājumu, no pienākuma darbu autoriem maksāt atlīdzību par darbu publisku patapināšanu, Portugāles Republika nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek 1. un 5. pants Padomes 1992. gada 19. novembra Direktīvā 92/100/EEK par nomas tiesībām un patapinājuma tiesībām, un dažām blakustiesībām, kas attiecas uz autortiesībām intelektuālā īpašuma jomā (OV L 346, 61. lpp.; turpmāk tekstā — "Direktīva").

Atbilstošās tiesību normas

Kopienu tiesiskais regulējums

2 Direktīvas septītais apsvērums ir formulēts šādi:

"tā kā autoru un izpildītāju mākslinieciskā jaunrade prasa atbilstošus ienākumus kā pamatu turpmākai mākslinieciskai jaunradei, un ieguldījumi, izgatavojot skaņu ierakstus un uzņemot filmas, ir īpaši lieli un riskanti; tā kā efektīvi nodrošināt šos ienākumus un atlīdzināt šos ieguldījumus var vienīgi ar attiecīgo tiesību turētāju piemērotu juridisku aizsardzību."

3 Direktīvas 1. pantā ir noteikts:

"1. Saskaņā ar šīs nodaļas noteikumiem dalībvalstis, ievērojot 5. pantu, paredz tiesības atļaut vai aizliegt nomāt un patapināt ar autortiesībām aizsargātu darbu oriģinālus un kopijas, kā arī citus objektus, kas minēti 2. panta 1. punktā.

2. Šajā direktīvā "nomāt" objektus nozīmē darīt tos izmantojamus uz ierobežotu laiku un ar mērķi gūt tiešu vai netiešu tautsaimniecisku vai komerciālu labumu.

3. Šajā direktīvā "patapināt" objektus nozīmē darīt tos izmantojamus uz ierobežotu laiku bez mērķa gūt tiešu vai netiešu tautsaimniecisku vai komerciālu labumu, ja to dara ar publikai [sabiedrībai] pieejamu iestāžu starpniecību.

4. Šā panta 1. punktā minētās tiesības neierobežo ar autortiesībām aizsargātu darbu un citu, 2. panta 1. punktā minēto tiesību objektu, oriģinālu un kopiju pārdošana vai citāda izplatīšana."

4 Direktīvas 5. panta 1.–3. punktā ir paredzēts:

"1. Dalībvalstis var pieļaut atkāpi no šīm 1. pantā paredzētām ekskluzīvām tiesībām attiecībā uz publisku patapinājumu, ar nosacījumu, ka vismaz autori gūst atlīdzību par šādu patapinājumu. Dalībvalstis drīkst noteikt šo atlīdzību, ņemot vērā ar kultūras veicināšanu saistītus mērķus.

2. Ja dalībvalstis nepiemēro ekskluzīvas patapinājuma tiesības, ko 1. pants paredz attiecībā uz skaņu ierakstiem, filmām un datorprogrammām, tās ievieš atlīdzību vismaz to autoriem.

3. Dalībvalstis var atbrīvot atsevišķu kategoriju uzņēmumus no 1. un 2. punktā minētās atlīdzības maksājumiem."

Valsts tiesiskais regulējums

5 Portugāles tiesību sistēmā Direktīva tika transponēta ar 1997. gada 27. novembra Dekrētu-likumu Nr. 332/97 (*Diário da República* I, A sērija, Nr. 275, 27.11.1997., 6393. lpp.; turpmāk tekstā — "dekrēts-likums"). Šī dekrēta-likuma preambulā ir precizēts:

"Šis dekrēts-likums paredz tiesības uz autortiesību aizsargātu darbu publisku patapinājumu, tam Portugāles tiesību sistēmā stājoties spēkā Kopienas tiesību aktos noteiktajās robežās un ievērojot kultūras īpatnības un valsts attīstības līmeni, kā arī no tā izrietošos kultūras politikas pasākumus un virzienu."

6 Atbilstoši šī dekrēta-likuma 6. pantam:

"1. Autoram ir tiesības saņemt atlīdzību darba oriģināla vai kopiju patapinājuma gadījumā.

2. Iestādes, kas sabiedrībai dara pieejamu darba oriģinālu vai kopijas, īpašniekam ir jāizmaksā atlīdzība [..].

3. Šī panta normas nepiemēro publiskām bibliotēkām, skolu bibliotēkām, universitāšu bibliotēkām, muzejiem, publiskiem arhīviem, publiskiem fondiem un privātām bezpeļņas iestādēm."

Pirmstiesas procedūra

7 Atbilstoši EKL 226. panta pirmajā daļā paredzētajai procedūrai Komisija 2003. gada 19. decembrī nosūtīja Portugāles Republikai brīdinājuma vēstuli, lūdzot to īstenot Direktīvas noteikumus.

8 Pēc iepazīšanās ar Portugāles Republikas sniegto atbildi uz minēto vēstuli, Komisija 2004. gada 9. jūlijā izdeva motivētu atzinumu, aicinot šo dalībvalsti veikt vajadzīgos pasākumus, lai izpildītu šī atzinuma prasības divu mēnešu laikā no minētā atzinuma saņemšanas brīža.

9 Minētajā motivētajā atzinumā Komisija, atsaucoties uz dekrētu-likumu, pauda viedokli, ka Portugāles Republika nav veikusi vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu Direktīvas 1. un 5. panta transponēšanu.

10 Tā kā Portugāles Republika nesniedza atbildi uz minēto motivēto atzinumu, Komisija nolēma celt šo prasību.

Par prasību

Lietas dalībnieku argumenti

11 Komisijas skatījumā dekrēta-likuma 6. panta 3. punkts no pienākuma maksāt atlīdzību par publiska patapinājuma tiesībām atbrīvo visus valsts centrālās pārvaldes

dienestus, ar valsts netiešu pārvaldi saistītas organizācijas, kā, piemēram, sabiedriskās iestādes vai publiskas apvienības, kā arī vietējos pārvaldes dienestus un apvienības. Šim uzskaitījumam ir jāpievieno visas privāto tiesību juridiskās personas, kas veic valsts pārvaldes funkcijas, kā, piemēram, juridiskas personas, kas sniedz administratīvos pakalpojumus, un pat privātās skolas un universitātes, kā arī kopumā visas privātās bezpeļņas organizācijas. Līdz ar to no minētā pienākuma maksāt atlīdzību tiek atbrīvotas visas publiskā patapinājuma iestādes.

12 Direktīvas 5. panta 3. punktā ir paredzēts, ka dalībvalstis no pienākuma maksāt atlīdzību var atbrīvot ne visu kategoriju uzņēmumus, kā tas ir paredzēts dekrētālikumā, bet tikai atsevišķas to kategorijas. Tādējādi Portugāles Republika ir rīkojusies, pārkāpjot Direktīvā noteiktās robežas, un minētais dekrēts-likums neapšaubāmi traucē sasniegt tajā izvirzīto mērķi — nodrošināt attiecīgu atlīdzību par mākslinieciskо un izpildītāju jaunradi.

13 Komisija turklāt atsaucas uz valsts dienestu vai organizāciju īstenotā darbu patapinājuma ciešu līdzību ar komersantu veikto darbu nomu. Abos gadījumos tiek izmantoti aizsargāti darbi. Aizsargātu darbu tiesiskās aizsardzības atšķirības dalībvalstīs ietekmē iekšējā tirgus darbību un var radīt konkurences izkropļojumus. Darbu, grāmatu, skaņu ierakstu un video ierakstu patapinājumi veido ievērojamu darbības apjomu. Tā kā personas, kas lieto šos darbus un objektus, tos nepērk, to autori un radītāji nesaņem atlīdzību.

14 Komisija piebilst, ka, lai saviem pilsoņiem varētu bez maksas darīt pieejamus mākslas darbus, dalībvalstīm ir jāmaksā atlīdzība visiem, kas nodrošina bibliotēku

darbību, proti, ne tikai personālam, bet it īpaši šo darbu autoriem. Atlīdzība autoriem tiek maksāta Kopienas kopējās interesēs.

15 Aizstāvot savu nostāju, Portugāles Republika norāda, ka Direktīvas 5. pants un, precīzāk, tā 3. punkts ir "kompromisa formulējums", kas ir neprecīzs, grūti interpretējams un kura nozīme un piemērošanas joma ir apstrīdama. Minētās normas teksts nav formulēts strikti, lai ņemtu vērā dažādām dalībvalstīm raksturīgos kultūras attīstības līmeņus. Direktīva turklāt nenorāda uz minētā panta nozīmi.

16 Portugāles Republika turklāt uzskata, ka Direktīvas transponēšana tieši noved pie "uzņēmumu kategoriju" izvēles problēmas un netieši — pie jautājuma, vai personas, uz kurām Direktīva attiecas netieši, drīkst vienlīdzīgi vai gandrīz vienlīdzīgi atsaukties uz šīs direktīvas noteikumiem, kas dalībvalstīm dod tiesības noteikt atbrīvojumus no Direktīvas 5. panta 1. punktā paredzētā atlīdzības maksājuma publiskā patapinājuma jomā, un kādā mērā tās drīkst to darīt. Minētais jautājums ir saistīts ar jautājumu par šī panta 3. punkta kolīziju ar vienlīdzīgas attieksmes, nedalāmības, solidaritātes un sociālās kohēzijas principiem. Atbrīvojot atsevišķu "kategoriju uzņēmumus" no atlīdzības maksāšanas par publiskā patapinājuma tiesībām, Portugāles pilsoņiem tiktu nodrošināta pieeja un tie varētu izmantot intelektuālā īpašuma darbus atšķirīgos apstākļos. Turklāt tiesību īpašniekiem principā būtu bijis jāsaņem attiecīga atlīdzība, izmantojot savas reproducēšanas un izplatīšanas tiesības.

17 Portugāles Republika turklāt apgalvo, ka publiskais patapinājums ir sastopams tikai atsevišķos gadījumos, jo attiecīgais tirgus nepārsniedz valsts teritorijas robežas un tā ietekme uz ekonomiku ir nebūtiska, un līdz ar to šī situācija nevar ietekmēt iekšējo tirgu. Tādējādi var secināt, ka kultūras attīstības mērķi ir svarīgāki par iekšējā tirgū radītajām neērtībām. Tieši šī iemesla dēļ šo radīto neērtību likvidēšana būtu pretrunā samērīguma principam.

18 Visbeidzot, minētā dalībvalsts norāda, ka, ņemot vērā kultūras īpatnības un dalībvalstu atšķirīgos attīstības līmeņus, jaunas publiskā patapinājuma sistēmas pieņemšana un tās ietveršana valstu tiesību sistēmās atbilstoši subsidiaritātes principam ir jāatstāj minēto valstu kompetencē.

Tiesas vērtējums

19 Vispirms ir jānorāda, ka prāvā starp Komisiju un Portugāles Republiku priekšmetu veido tikai viens jautājums — cik plaša piemērošanas joma būtu jāparedz Direktīvas 5. panta 3. punktam, saskaņā ar kuru dalībvalstis var atbrīvot "atsevišķu kategoriju uzņēmumus" no šī panta 1. punktā minētās atlīdzības maksājumiem.

20 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, interpretējot Kopienu tiesību normu, ir jāņem vērā ne tikai tās teksts, bet arī tās konteksts un tiesību aktā, kurā šī norma ir ietverta,

izvirzītie mērķi (skat. it īpaši 2000. gada 18. maija spriedumu lietā C-301/98 *KVS International*, *Recueil*, I-3583. lpp., 21. punkts, un 2000. gada 19. septembra spriedumu lietā C-156/98 Vācija/Komisija, *Recueil*, I-6857. lpp., 50. punkts).

21 Attiecībā vispirms uz Direktīvas 5. panta 3. punkta formulējumu ir jāatzīst, ka tas attiecas uz "atsevišķu kategoriju uzņēmumiem". Tādēļ no minētā skaidri izriet, ka likumdevējs nav paredzējis atļaut dalībvalstīm atbrīvot visu kategoriju uzņēmumus no minētā panta 1. punktā paredzētā atlīdzības maksājuma.

22 Turklāt atbilstoši Direktīvas 5. panta 3. punktam tā ļauj dalībvalstīm, īstenojot publisko patapinājumu, atkāpties no vispārējā pienākuma maksāt šī panta 1. punktā minēto atlīdzību autoriem. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru direktīvas noteikumi, kas paredz atkāpes no pašā direktīvā noteiktā vispārējā principa, ir jāinterpretē šauri (2004. gada 29. aprīļa spriedums lietā C-476/01 *Kapper*, *Recueil*, I-5205. lpp., 72. punkts).

23 Turklāt pašu 5. panta 3. punktu nedrīkstētu interpretēt tādā veidā, ka tas ļauj pilnībā atkāpties no minētā pienākuma maksāt atlīdzību, jo šādas interpretācijas rezultātā minētā panta 1. punkts zaudētu savu nozīmi un tādēļ tiktu likvidēta šīs normas lietderīgā iedarbība.

24 Visbeidzot, ņemot vērā Direktīvas galveno mērķi, kas konkrēti izriet no tās septītā apsvēruma, tās uzdevums ir nodrošināt atbilstošus ienākumus autoriem un

izpildītājiem un atlīdzināt īpaši lielos un riskantos ieguldījumus, kas it īpaši ir jāveic, lai izgatavotu skaņu ierakstus un uzņemtu filmas (1998. gada 28. aprīļa spriedums lietā C-200/96 *Metronome Musik*, *Recueil*, I-1953. lpp., 22. punkts).

25 No minētā izriet, ka visu kategoriju uzņēmumus, kas veic šādu patapinājumu, atbrīvojot no Direktīvas 5. panta 1. punktā minētā pienākuma, autoriem tiek liegta iespēja saņemt atlīdzību, ar kuru varētu atlīdzināt viņu ieguldījumus, kas arī neizbēgami ietekmē turpmāko darbu jaunradi (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Metronome Musik*, 24. punkts). Šajos apstākļos Direktīvas transponēšana, kuras rezultātā [no minētā pienākuma] tiek atbrīvoti visu kategoriju uzņēmumi, ir tieši pretrunā šīs direktīvas mērķim.

26 Portugāles Republika būtībā neapstrīd, ka pēc Direktīvas transponēšanas, kas veikta ar dekrētu-likumu, no minētā pienākuma ir atbrīvoti visi šī sprieduma 11. punktā uzskaitīto kategoriju uzņēmumi.

27 Šādos apstākļos ir jāatzīst, ka Portugāles tiesiskā regulējuma rezultātā no pienākuma maksāt Direktīvas 5. panta 1. punktā minēto atlīdzību ir atbrīvoti visu kategoriju publiskā patapinājuma uzņēmumi.

28 Lai pamatotu šādu pasākumu, minētā dalībvalsts atsaucas uz dažādiem argumentiem, no kuriem nevienu tomēr nevar uzskatīt par atbilstīgu.

29 Pirmkārt, Portugāles Republika norāda, ka publiskā patapinājuma tirgus galvenokārt ir valsts mēroga tirgus un tā ekonomiskā ietekme ir maznozīmīga. No tā izriet, ka šī situācija nevarētu ietekmēt iekšējā tirgus parasto darbību un ka saskaņā ar subsidiaritātes principu publiskā patapinājuma darbībai būtu jāpaliek dalībvalstu kompetencē.

30 Tomēr pieņemot, ka tādējādi minētā dalībvalsts ir paredzējusi apstrīdēt Direktīvas spēkā esamību, ir jāatgādina, ka pēc EKL 230. pantā norādītā termiņa iestāšanās nedrīkst apstrīdēt Kopienu likumdevēja pieņemta tā tiesību akta likumību, kas ir galīgi stājies spēkā attiecībā uz šo dalībvalsti. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru dalībvalstij nav pamata atsaukties uz tai adresētas direktīvas vai lēmuma prettiesiskumu, izmantojot to savai aizstāvībai, kad tiek izskatīta prasība sakarā ar valsts pienākumu neizpildi, kas ir pamatota ar šī lēmuma neizpildi vai šīs direktīvas noteikumu neievērošanu (skat. it īpaši 1992. gada 27. oktobra spriedumu lietā C-74/91 Komisija/Vācija, *Recueil*, I-5437. lpp., 10. punkts; 2002. gada 25. aprīļa spriedumu lietā C-154/00 Komisija/Grieķija, *Recueil*, I-3879. lpp., 28. punkts, un 2004. gada 29. aprīļa spriedumu lietā C-194/01 Komisija/Austrija, *Recueil*, I-4579. lpp., 41. punkts).

31 Katrā ziņā Tiesa jau ir atzinusi, ka tāpat kā citas rūpnieciskā un komerciālā īpašuma tiesības, arī ekskluzīvās tiesības uz literāro un mākslinieciskō īpašumu pēc sava rakstura ietekmē preču tirdzniecību un pakalpojumu sniegšanu, kā arī konkurences attiecības Kopienas teritorijā. Šī iemesla dēļ, īstenojot šīs tiesības, kaut arī tās reglamentē valsts tiesību akti, ir jāievēro EK līguma prasības, un tādējādi tās ietilpst Līguma piemērošanas jomā (1993. gada 20. oktobra spriedums apvienotajās lietās C-92/92 un C-326/92 *Phil Collins* u.c., *Recueil*, I-5145. lpp., 22. punkts).

32 Tādējādi pretēji Portugāles Republikas apgalvojumam aizsargātu mākslas darbu atšķirīgais tiesiskās aizsardzības līmenis dalībvalstīs attiecībā uz publisko patapinā-

jumu kā tāds var ietekmēt Kopienas iekšējā tirgus parasto darbību un radīt konkurences izkropļojumus.

33 Otrkārt, minētā dalībvalsts norāda, ka autortiesību turētāji principā jau ir saņēmuši atlīdzību par tiesību viņu darbus reproducēt un izplatīt izmantošanu.

34 Tomēr tādas aizsargātu darbu izmantošanas darbības kā publiskais patapinājums atšķiras no pārdošanas vai jebkādas citas likumīgas izplatīšanas darbības. Patapinājuma tiesības paliek viena no autora izņēmumu tiesībām neatkarīgi no materiālā produkta, kas veido darbu, pārdošanas. Patapinājuma tiesības turklāt netiek izsmeltas ar pārdošanu vai kādu citu izplatīšanas darbību, turpretim tiesības uz izplatīšanu var tikt izsmeltas, bet tikai un vienīgi pēc tam, kad Kopienas teritorijā pirmoreiz pārdošanu ir veicis pats tiesību turētājs vai tā ir veikta ar viņa piekrišanu (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Metronome Musik*, 18. un 19. punkts).

35 Treškārt, Portugāles Republika norāda, ka Direktīvas 5. panta 3. punkts nav formulēts strikti, lai ņemtu vērā katras dalībvalsts kultūras attīstības līmeni, un ka frāzei "atsevišķu kategoriju uzņēmumi" ir jāpiemēro "daudzpusēja" interpretācija.

36 Tomēr, kā tas ir norādīts šī sprieduma 22. punktā, Direktīvas 5. panta 3. punktu nevajadzētu interpretēt kā tādu, kas ļauj pilnībā atkāpties no pienākuma maksāt šī paša panta 1. punktā minēto atlīdzību.

37 Ceturtkārt, Portugāles Republika apgalvo, ka pastāv kolīzija starp Direktīvas 5. panta 3. punktu un vienlīdzīgas attieksmes, nedalāmības, solidaritātes un sociālās kohēzijas principiem. Atbrīvojot atsevišķu "kategoriju uzņēmumus" no minētā pienākuma maksāt atlīdzību, Portugāles pilsoņiem tiktu nodrošināta pieeja un tie varētu izmantot intelektuālā īpašuma darbus atšķirīgos apstākļos.

38 Šajā sakarā Direktīvas 5. panta 3. punktā paredzot, ka atsevišķus uzņēmumus, kas veic publisko patapinājumu, var atbrīvot no pienākuma maksāt šī panta 1. punktā minēto atlīdzību, dalībvalstis, kurām ir sniegta iespēja izvelēties uzņēmumus, kam minēto atbrīvojumu piemērot, saglabā rīcības brīvību, lai no sabiedrisko dienestu vidus varētu noteikt tās kategorijas, kurām šāds atbrīvojums noderētu visvairāk, lai veicinātu pieeju intelektuālā īpašuma darbiem, vienlaicīgi nepārkāpjot ar to pamattiesības un it īpaši nediskriminācijas tiesības.

39 Turklāt, tā kā Direktīvā nav paredzēti pietiekami precīzi Kopienu kritēriji, kas noteiktu no tās izrietošo pienākumu robežas, dalībvalstīm savā teritorijā ir jānosaka atbilstošie kritēriji, lai Kopienu tiesībās un it īpaši attiecīgajā direktīvā noteiktajās robežās nodrošinātu Direktīvas noteikumu ievērošanu (šajā sakarā skat. 2003. gada 6. februāra spriedumu lietā C-245/00 *SENA*, *Recueil*, I-1251. lpp., 34. punkts, un 2003. gada 16. oktobra spriedumu lietā C-433/02 Komisija/Beļģija, *Recueil*, I-12191. lpp., 19. punkts).

40 Šajā sakarā Tiesa jau ir atzinusi, ka Direktīvas 5. panta 3. punkts atļauj, bet neuzliek pienākumu dalībvalstij no minētā pienākuma atbrīvot atsevišķu kategoriju uzņēmumus. Tādēļ, ja attiecīgajā dalībvalstī dominējošie apstākļi neļauj noteikt

atbilstošos kritērijus, kas ļautu pareizi nodalīt uzņēmumu kategorijas, visiem attiecīgajiem uzņēmumiem ir jāuzliek pienākums maksāt minētā panta 1. punktā paredzēto atlīdzību (iepriekš minētais spriedums lietā Komisija/Beļģija, 20. punkts).

41 Šādos apstākļos Komisijas celtā prasība ir jāuzskata par pamatotu.

42 Līdz ar to ir jākonstatē, ka, atbrīvojot visu kategoriju iestādes, kas veic publisko patapinājumu, no pienākuma darbu autoriem maksāt atlīdzību par darbu publisku patapināšanu, Portugāles Republika nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek Direktīvas 1. un 5. pants.

Par tiesāšanās izdevumiem

43 Atbilstoši Reglamenta 69. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums nav labvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Komisija ir prasījusi piespriest Portugāles Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā šai dalībvalstij spriedums nav labvēlīgs, tad Portugāles Republikai ir jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (trešā palāta) nospriež:

1) atbrīvojot visu kategoriju iestādes, kas veic publisko patapinājumu, no pienākuma darbu autoriem maksāt atlīdzību par darbu publisku patapināšanu, Portugāles Republika nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek 1. un 5. pants Padomes 1992. gada 19. novembra Direktīvā 92/100/EEK par nomas tiesībām un patapinājuma tiesībām, un dažām blakustiesībām, kas attiecas uz autortiesībām intelektuālā īpašuma jomā;

2) Portugāles Republika atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

[Paraksti]